ACOMPANYAMENT DE PARES -TEMPS II: CONEIXEM JESÚS

GUIA DEL CATEQUISTA

SESSIÓ 2: NO TINGUIS POR! CONFIA!

FINALITAT I CONTINGUTS

- Prendre consciència de les pors que ens acompanyen en la vida, i que també apareixen quan un es pren la vida i el seguiment de Jesús d'una manera seriosa.

- Preveure la possibilitat de transformar la por en confiança.

- Ser conscient que la confiança és l'actitud bàsica del deixeble de Jesús. Potser a altres sessions ja haurem parlat una mica de les pors i de la necessitat de ser-ne conscients. Avui volem fer una passa més: com les l'afrontem? Des de la confiança..., sí, però, com?...

QUE CAL TENIR PREPARAT ABANS DE LA TROBADA?

- L'equip de catequistes (coordinador i acompanyants) han d'haver preparat i pregat prèviament la sessió
- Distribució de la sala on es farà l'àpat amb taules segons els grups de pares
- Qui s'encarrega de preparar el menjar i com?
- Bíblia (a ser possible situada a un lloc destacat de la sala i un atril)
- Fitxa catequètica pels pares
- Projector
- Sistema d'àudio i si és necessari, megafonia.
- Ordinador

DESENVOLUPAMENT DE LA TROBADA DE PARES I MARES

1.PER INICIAR

Una vegada finalitzat l'àpat, es pot introduir el tema d'avui amb la següent dinàmica:

Dinàmica de les targetes

Aquesta dinàmica la farem per taules.
En primer lloc, els acompanyants de cada taula demanem als pares i mares que durant uns minuts pensin (individualment) quines son **les seves majors pors** (un mínim de tres). Quan ja ho han pensat, els repartim a cada un/a tres targes en blanc perquè hi puguin escriure, en lletra gran i clara, aquestes pors, una per cada tarja. Una vegada ho han fet, el catequista arreplegarà totes les targes i les estendrà sobre la taula de tal manera que tothom pugui veure-hi el que hi ha escrit. Després d'observar-les amb atenció, es demana als participants que agafin aquella tarja (o targes) en la que, segons la seva opinió, la por que hi apareix té una possible **solució**. Cada participant n'ha d'agafar almenys una i, seguidament, ha d'escriure al darrere com creu que es podria afrontar o solucionar aquella por en concret. Fet això, ho compartim en diàleg.

A l'hora del diàleg compartit cal que el catequista tingui molt en compte que quan cada un dels participants parli, encara que pugui fer-ho en tercera persona, ens està parlant des de la seva **pròpia experiència** i, per tant, ens està desvetllant també quelcom de les seves inquietuds, incerteses i pors.

A partir de tot això es pot anar creant un debat molt interessant en el que és probable que alguns dels participants puguin proposar com a solució o mètode per afrontar la por, la **confiança**. En tot cas, cal anar discernint tot el que diuen. Estiguem molt atents al que proposen: si proposen fugir o afrontar; si proposen la força o la confiança. També serà bo observar si algú pensa que ell no té cap por, o si algú pensa que la por és cosa de persones dèbils, en lloc de dir que és simplement propi de persones pel fet de tractar-se d'un dels sentiments més genuïnament humans. Possiblement no és una casualitat que al relat bíblic es repeteixi tan sovint allò de: ***"No tingueu por".***

Arribats a aquest punt, pot resultar també molt interessant que els acompanyants de taula convidin als pares a pensar com creuen ells que afrontarien els seus **fills** alguna de les pors que han anat sortit. Perquè els infants també tenen pors i les afronten com poden encara que a ells, en general, els costa menys comunicar-se i fer confiança, potser perquè són molt conscients de la pròpia feblesa i vulnerabilitat. I és precisament aquesta viva consciència de saber-se necessitats que posseeixen els nens la que ens pot oferir una de les claus fonamentals de la qüestió: **únicament assumint la pròpia debilitat ens podrem obrir a la confiança**. Quan ens sentim febles és quan prenem consciència de la necessitat de l'altre i de la necessitat de confiar-hi.

UN RECURS COMPLEMENTARI

Un recurs que ens pot ajudar a enriquir i complementar aquesta reflexió és una escena de la pel·lícula **Cartas a Dios**. La pel·lícula, estrenada l'any 2010, ens explica la història de l'Oscar, un nen de deu anys que pateix una malaltia terminal i que, animat per Rosa, la senyora que li porta les pizzes a l'hospital, intenta recuperar l'esperança escrivint-li unes cartes a Déu en les que posa de manifest tot el seu dolor i les seves preocupacions; però també les alegries, el seu primer amor i la velocitat amb la que passa el temps.

La pel·lícula està plena de moments i frases que aconsegueixen commoure profundament l'espectador. Nosaltres ens quedarem amb una escena que mostra el diàleg que té lloc en l'església a la que Rosa ha portat l'Oscar atenent el seu desig de visitar la casa "on viu Déu". Quan Rosa li mostra una imatge de Jesús crucificat i li diu que aquell és Déu, a l'Oscar li costa molt d'acceptar. Com pot ser Déu algú clavat en una creu?. *"Si jo fos Déu no voldria sofrir..."*-diu l'Oscar. I Rosa li respon: *"Però ningú pot evitar el patiment, ni tan sols Déu... Però, mira'l. Poden clavar-te els braços i els peus amb claus i patir molt físicament, però* ***només tu decideixes per dintre com vols viure aquest dolor****"..."Què prefereixes: un Déu amb un "slip" molt "guay" que no sent res o un Déu que pateix?"...* I aleshores ressona la frase que constitueix l'antídot més potent contra la por: ***"Davant allò desconegut, jo et proposo confiar"***

Confiar és el contrari de sospitar, de tenir por, de voler controlar. Davant allò que ens és desconegut... **cal confiar**. ¡Quina proposta tan alliberadora!. És la proposta del bon Déu. I és el que va tenir el coratge de fer Jesús a la creu: ***"A les teves mans encomano el meu esperit"***. Perquè allò que ens espera quan deixem enrere la por i ens atrevim a creuar el llindar de la confiança no és altra cosa que la Vida en abundància, el descans, la Resurrecció.

Sovint, doncs, la comunicació amb una certa profunditat resulta la gran **assignatura pendent** dels homes i dones d'una societat com la nostra en la que, paradoxalment, semblen existir més possibilitats que mai de connexió i comunicació.

2.ESCOLTEM LA PARAULA

Mt 14,22-32

És important tenir molta cura d'aquest moment d'escolta de la Paraula, que sempre caldrà fer amb molta delicadesa i concedint-li la importància que es mereix ja que hauria d'esdevenir el moment central i més significatiu de la sessió.

Jesús camina sobre l'aigua

(Mc 6,45-52; Jn 6,16-21)

22 Tot seguit, Jesús va fer pujar els deixebles a la barca i els manà que passessin al
davant d'ell cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. 23 Després d'acomiadar-los
va pujar tot sol a la muntanya a pregar. Al vespre encara era allà tot sol. 24 La barca ja
s'havia allunyat un bon tros de terra, i les ones la sacsejaven, perquè el vent era
contrari. 25 A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l'aigua. 26 Quan els
deixebles el veieren caminant sobre l'aigua, es van esglaiar i es digueren:

--És un fantasma!

I es posaren a cridar de por.

27 Però de seguida Jesús els digué:

--Coratge! Sóc jo. No tingueu por!

28 Pere li contestà:

--Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua.

29 Jesús li digué:

--Vine.

Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà cap a Jesús. 30 Però en
veure que el vent era fort, es va acovardir. Llavors començà d'enfonsar-se i cridà:

--Senyor, salva'm!

31 A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li:

--Home de poca fe! Per què has dubtat?

32 Llavors pujaren a la barca, i el vent va parar.

3.APROFUNDIM

El pas de la por a la confiança

Una vegada llegit el text, el catequista-coordinador farà la següent catequesi a tot el gran grup fent servir aquestes paraules o unes altres de semblants. Cal que prepari molt bé la catequesi, i en cap cas convé que la llegeixi. Pot ser útil fer-se un esquema i és important que parli mirant als ulls als presents:

A l'evangeli que acabem d'escoltar se'ns relata un dels molts miracles de Jesús, potser un dels més espectaculars (a part d'aquells que impliquen la resurrecció d'un difunt, com en el cas de Llàtzer o el fill de la vídua de Naïm), ja que ens presenta al Senyor contravenint les lleis de la natura i caminant sobre les aigües. Fins i tot Pere, explica l'evangeli, aconsegueix caminar-hi...tot i que breument!.

El primer que cal dir és que, habitualment, quan nosaltres, homes i dones del segle XXI de mentalitat hipercrítica que ho sotmet tot a l'imperi de la raó, escoltem o llegim aquest tipus de relats miraculosos, el més habitual és que els considerem ***exageracions*** *pròpies de societats primitives o, simplement, un conjunt de fantasies mitològiques elaborades amb la intenció de ressaltar el caràcter diví del seu protagonista. Es tracta de relats que, d'entrada, semblen trobar-se molt lluny de la nostra experiència i de la realitat quotidiana que ens toca viure i, per això, tampoc resulta estrany que no hi posem gaire interès ni deixin en nosaltres la més mínima petjada.*

Però resulta que, si afinem bé l'oïda i netegem a fons la mirada de tota casta de prejudicis, aleshores descobrirem que -més enllà del simple relat d'un fet extraordinari de Jesús-, allò que l'evangelista ens vol transmetre és una ***experiència profundament humana*** *que toca qüestions tan fonamentals com el reconeixement de la pròpia feblesa, la superació de les nostres pors més fondes i la confiança serena com a actitud bàsica d'aquell que vol esdevenir seguidor (deixeble) de Jesús.*

Fixem-nos en primer lloc en l'escenari del relat: el ***mar*** *de Galilea. Des de temps immemorials, el mar (l'aigua, en general) ha sigut la imatge de tot allò que és inestable, desconegut, insegur, de la falta de base i suport d'una vida que ha prescindit de Déu, una vida "líquida", com molt bé l'ha definit el sociòleg polonès Z. Baumann; una vida que, prest o d'hora, acaba per atrapar-nos i enfonsar-nos a l'abisme i que és causa de temor. Per això, no resulta gens estrany que l'evangeli ens vulgui mostrar a Jesús com aquell que és capaç de caminar-hi per sobre, sense enfonsar-s'hi irremeiablement. I és que una vida com la de Jesús,* ***arrelada fermament en Déu****, el seu Pare, no naufraga per les envestides de les tempestes sinó que es manté sempre a flotació, lliure de tot perill, en les bones mans de Déu.*

Per altra banda, és molt important ressaltar que la història de ***Pere*** *caminant sobre les ones encrespades del mar se'ns pot fer ben propera i actual perquè, en el fons,* ***la seva experiència no resulta tan diferent a la nostra.*** *O és que nosaltres no experimentem sovint en el nostre dia a dia (tan frenètic, incert i desconcertant), la sensació de caminar sobre un mar d'aigües esvalotades?. O és que a nosaltres la vida no ens sembla sovint un continu anar i venir d'ones amenaçadores que volen fer naufragar el fràgil vaixell de la nostra vida?. O és que sovint no ens sentim sacsejats per totes bandes per forces invisibles que no semblen tenir un origen definit?. Son "tsunamis" que emergeixen del nostre interior o de les circumstàncies que ens toca viure: precarietat social i/o laboral; situacions de malaltia (pròpia o de persones estimades); inseguretat o dubtes a l'hora d'educar els fills en un món cada vegada més complex; dificultats en la vida de parella; crisi de la mitjana edat; sentiments de rebuig, de incomprensió o de buidor interior; ira, ressentiment, desig de venjança, o autocompassió. Qui de nosaltres, doncs, no es veu obligat a caminar cada dia sobre les aigües turbulentes de la vida?...*

Aleshores, davant aquesta constatació, la pregunta que s'imposa és: ***Com fer-ho per a no enfonsar-se?...****L'evangeli que hem escoltat ens ofereix avui una resposta ben clara:* ***cal canviar el focus de la nostra atenció****; hem d'apartar la mirada de tot allò que ens amenaça i fixar-la només en Aquell que camina per sobre de les ones i ens diu:* ***"Coratge! Soc jo. No tingueu por!"*** *(Mat 14,27).*

Davant aquesta crida a la confiança que fa Jesús als deixebles, Pere és l'únic que s'atreveix a saltar de la barca i anar cap a Ell tot desafiant la tempesta. Les paraules de Jesús han tocat profundament el centre del seu cor i li han donat la força necessària per a sobreposar-se als seus límits i superar la por. I per uns breus instants, mentre manté ***la mirada fixa en Jesús****, Pere s'adona que també ell és capaç de caminar sobre l'aigua. Però, de sobte, l'udolar del vent que eixorda les seves orelles, la foscor de la negra nit que l'envolta i la inestabilitat dels seus peus sobre l'aigua, fan que perdi de vista Jesús i deixi d'escoltar la seva veu que el crida:* ***vine!****. Aleshores, irremeiablement, Pere comença a enfonsar-se. I una angoixa de mort l'envaeix per complet mentre percep com el mar l'arrossega violentament cap a l'abisme. Aleshores, un crit que esdevé pregària, surt desbocat de les profunditats de la seva ànima:* ***"Senyor, salva'm!"****. I quan ja gairebé ho donava tot per perdut, la mà poderosa del Senyor l'agafa amb força , el treu de les aigües i el puja amb Ell a la barca.*

Avui, enmig de les nostres tempestes, també es possible tornar a escoltar la veu de Jesús que ens diu: ***Vine!****; és a dir: salta de la teva barca, deixa el teu fer i el teu pensar, les teves limitacions i les teves seguretats i* ***abandona't completament a Mi****. Perquè Jesús continua sent la taula de salvació enmig de les forces del caos que tracten de devorar-nos i reduir-nos al no res.*

Déu és amor i és vida. No hi ha motius per tenir por. I si en tenim, perquè el bramul de les onades i la força del vent son tan forts que amenacen d'enfonsar-nos, aleshores hem de saber que hi ha en nosaltres quelcom més profund, molt més profund, que tota angoixa i tot temor: la ***presència del Senyor*** *en la nostra ànima. Per això, mantinguem sempre la mirada fixa en Ell i confiem que, per fortes que siguin les tempestes, retornarà la pau al nostre cor i experimentarem un mena d'impuls interior que ens impedirà ofegar-nos.*

4. REEXPRESSEM

Després de l'aprofundiment, seria molt recomanable poder anar a l'església o a una capella: un lloc de silenci que ens permeti fer-ne i sentir-nos a plaer. Es tracta de cercar i possibilitar un clima de serenitat.

Una vegada allà, convidem els pares i mares a recordar en silenci quines son les seves pors més profundes, aquelles que han sortit a la dinàmica de les targetes o d'altres que potser no s'han expressat perquè no s'atreveixen a dir a ningú o a molt poques persones, i els suggerim que responguin al seu quadern personal les següents preguntes:

- ***Alguna vegada t'has sentit com si "caminessis sobre l'aigua"?***
- ***Com afrontes normalment les teves pors més profundes?***
- ***Com et sents quan les afrontes?***
- ***Qui et dona confiança?... I per què aquesta persona te n'inspira?***
- ***I en Jesús, confies?***

Després els convidem a compartir alguna resposta, si volen.

5. PROPOSTA PER A CONTINUAR LA VIDA CRISTIANA EN FAMÍLIA

Abans d'acomiadar-nos, serà bo animar als pares i mares que durant la setmana mirin de trobar petits moments per a la pregària personal i ho facin repetint en silenci o en veu baixa i amb tota confiança les mateixes paraules de Pere a Jesús: **"Senyor, salva'm!"**

Finalment, podem convidar-los a interessar-se per tot el que hauran estat treballant els fills a la seva sessió per tal de compartir-ho en família.